

Ἐν τούτοις οἱ δύο προσωπιδοφόροι προῦ-
χώρου, ἡμεῖς δὲ πάντοτε ἠκολουθοῦμεν
αὐτούς. Ἐξήλθον τῆς αἰθούσης, καὶ ἡ-
μεῖς τὸ αὐτὸ ἐπράξαμεν, ἀνῆλθον τὴν
κλίμακα τῶν θεωρείων, καὶ ἡμεῖς τὴν ἀν-
ῆλθουμεν. Ἔστησαν εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς
στοᾶς, εἰς ἓν τῶν ὁποίων εἰσῆλθον καὶ οὐ-
τινος τὴν θύραν ἔκλεισαν.

Ἡ δυστυχὴς ἦν ἐκράτου ὑπὸ τὸν βρα-
χιονά μου μ' ἐφόβιζεν ἕνεκα τῆς ταρχῆς
της. Δὲν ἐδυνάμην νὰ ἶδω τὸ πρόσωπόν
της, ἀλλ' ἐν ᾧ συνεσπίγγετο πλησίον μου,
ἡσθάνομην πάλλουσαν τὴν καρδίαν της,
φρικιδῶν τὸ σῶμά της, σκιρτῶντα τὰ μέλη
της. Ἦτο παρὰδοξος ὁ τρόπος δι' οὗ ἡ-
σθάνομην τὰς φοβεράς βασάνους καὶ ἔβλε-
πον ὅτι ὑπέφερον τὸ ἀγνωστὸν μοι θῦμα
καὶ τῶν ὁποίων παντελῶς ἠγνόουν τὸ αἴ-
τιον. Ἐν τούτοις ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ, δὲν θὰ
ἐγκατελίμπανον τὴν γυναῖκα ταύτην κατὰ
τὴν στιγμήν ἐκείνην.

Ὅταν εἶδε τοὺς δύο προσωπιδοφόρους
εἰσελθόντας ἐντὸς τοῦ θεωρείου τὸ ὅποιον
ἔκλεισαν, πρὸς στιγμήν ἔμεινεν ἀκίνητος
καὶ ὡσεὶ κεραυνόπληκτος· ἔπειτα ὤρμησε
πρὸς τὴν θύραν ἔν' ἀκούσῃ. Ἀλλὰ καθὼς
ἦτο, τὸ ἐλάχιστον κίνημα ἐφκνέρωσε τὴν
παρουσίαν της καὶ τὴν ἠφάνισε. Τὴν ἔσυρα
βιαίως ἀπὸ τοῦ βραχιόνος, ἦνοιξα, ὠθῶν,
τὸ ἐλαττήριον τοῦ γειτονικοῦ θεωρείου, τὴν
συμπαρέσυρα ἐντὸς καὶ ἔκλεισα τὴν θύραν.

— Ἐὰν θέλετε ν' ἀκούσετε, τῆ εἶπον,
τούλάχιστον ἀκούσατε ἀπ' ἐδῶ.

Ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς γόνατος καὶ ἐπλη-
σίασε τὸ οὖς αὐτῆς εἰς τὸ διάφραγμα, ἐγὼ
δὲ ἔστην ὀρθίως εἰς τὴν ἄλλην ἀκρὰν, μ'
ἔσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ μὲ τὴν κε-
φαλὴν κεκλιμένην καὶ σκεπτικὴν. Ἀφ' οὗ
ἠδυνήθην νὰ ἶδω ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης
ἐβεβαιώθην ὅτι ἦτο ὠραιότατη. Τὸ κάτω
μέρος τοῦ προσώπου της, τὸ ὅποιον ἡ προ-
σωπίς δὲν ἐκάλυπτεν, ἐφάνετο νεαρόν, λεῖον
καὶ στρογγύλον. Τὰ χεῖλη της ἦσαν ρο-
διναὶ καὶ λεπτά, οἱ ὀδόντες της, τοὺς ὁ-
ποίους ἐλευκάνει περισσότερο ἢ ἐκ βελού-
δου προσωπίς κατεχομένη μέχρις αὐτῶν,
ἦσαν μικροί, καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ἡ χεὶρ
της χυτὴ, λεπτοτάτη δὲ ἡ μέση της· ἡ
κόμη της μελανή, λεπτὴ καὶ μεταξώδης,
οἱ δὲ παιδικοὶ πόδες της ἐφάνοντο ὅτι
μάλις ὑπεδάστατοι τὸ ἐλάχιστον, χαριέ-
στατον καὶ ἀερῶδες σῶμα αὐτῆς. Ὡ!
βεβαιότατα θὰ ἦτο θαυμασίον πλάσμα!
Ἐκεῖνος δὲ ὅστις θὰ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς
ἀγκάλας του, ὅστις θὰ εἶδεν ὅτι ἡ ψυχὴ
της τὸν ἠγάπα μεθ' ὧν τῶν δυνάμεών
της, ὅστις θὰ ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς καρδίας
του τοὺς παλμούς ἐκείνους, τὰ σκιρτή-
ματα, τοὺς νευρικοὺς σπασμούς καὶ ὅστις
θὰ εἶπεν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἔρωσ, ἔρωσ
δι' ἐμέ, δι' ἐμὲ μόνον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀν-
δρῶν, δι' ἐμὲ προωρισμένα, ὦ! αὐτός, αὐ-
τός ὁ ἄνθρωπος! . . .

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εὐρίσκοντο αἱ σκέ-
ψεις μου, ὅτε ἀφνης εἶδον τὴν γυναῖκα
ταύτην ἐγειρομένην, στρεφόμενην πρὸς με
καὶ λέγουσάν μοι δι' ἡμικκομμένης καὶ
μανιώδους φωνῆς·

— Κύριε, εἶμαι ὠραία, σὰς τὸ ὀρκίζο-

μαι, εἶμαι νέα, δεκαεννέα ἐτῶν. Ἔως τῶρα
ἤμην ἀγνή ὡς ὁ ἄγγελος τῆς πλάσεως. . .
Ἐ! λοιπόν. . . — Καὶ ἐναγκαλισθεῖσά με
διὰ τῶν δύο τῆς βραχιόνων—Λοιπόν, εἶ-
μαι ἰδικὴ σας, . . . λάβθε με! . . .

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡσθάνθη τὰ χεῖλη
της κολλώμενα ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου· νέφος
φλογὸς διήλθεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τὴν ἐκράτου εἶπέ:
εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κεκλιμένην, ἡμιθανῆ
καὶ ὀλολύζουσαν.

Βραδέως ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτήν, διὰ μέ-
σου δὲ τῆς προσωπίδος της διέκρινον τὰ
ἄγρια βλέμματά της, εἶδον τὸ κάτω μέ-
ρος τοῦ προσώπου της ὡχρόν, ἤκουσα τοὺς
ὀδόντας της συγκρουομένους ὡσεὶ κατεί-
χετο ὑπὸ πυρετοῦ. Ἀκόμη τὴν βλέπω
τοιουτοτρόπως.

Ἀνεμνήσθη ὅ,τι συνέβη καὶ ἐγονοπέτη-
σεν ἔμπροσθέν μου.

— Ἐὰν με οἰκτείρετε, μὲ εἶπεν ὀλολύ-
ζουσα, ἐὰν με οἰκτείρετε ὀλίγον, ἀποστρέ-
ψατε τὸ πρόσωπον ἀπ' ἐμοῦ, καὶ μὴ ζητή-
σετε ποτὲ νὰ με γνωρίσετε. Ἀφήσατέ με
ν' ἀναχωρήσω καὶ λησμονήσατε τὰ πάντα·
θὰ ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ δι' ἀμφοτέρους! . . .

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἠγέσθη ταχέ-
ως, ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν, τὴν ἦνοιξε καὶ
στραφεῖσα ἀπαξ ἔτι·

— Μὴ μ' ἀκολουθήσητε, πρὸς Θεοῦ, κύ-
ριε, μὴ μ' ἀκολουθεῖτε! εἶπεν.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη βιαίως ὅτε ἐξῆλθε
καὶ οὕτως ἠφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
ὡς φάντασμα. Δὲν τὴν ἐπανεῖδον πλέον!

Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανεῖδον! καὶ εἶναι
δέκα μῆνες τώρα καθ' οὗς τὴν ἐζήτησα
πανταχοῦ, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ θέατρα,
εἰς τοὺς περιπάτους. Ὅσαίς ἔβλεπον μα-
κρόθεν κάμμιαν γυναῖκα μὲ λεπτὴν μέσην,
μὲ παιδικὸν πόδα, μὲ μαύρην κόμην, τὴν
ἠκολούθουν, τὴν ἐπλησίαζον, τὴν ἐκύτταζα
κατὰ πρόσωπον, ἐλιζῶν μήπως τὴν προ-
δώσῃ τὸ ἐρύθημα. Πούπωτα δὲν τὴν ἐπα-
νεῦρον, πούπωτα δὲν τὴν ἐπανεῖδον. . . εἰμὴ
μόνον τὴν νύκτα εἰς τὰ ὄνειρά μου! Ὡ!
ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐπανάρχετο, τὴν ἡσθάνομην,
ἡσθάνομην τὰ φιλήματα τῆς, τοὺς ἐναγ-
καλισμούς της, τὰς φλογεροτάτας θω-
πεῖας της, αἵτινες ὁμοιάζον πρὸς κατα-
χθονίους. Ἐπειτα ἡ προσωπίς κατέπιπτε,
τὸ δὲ παραδοξότερον πρόσωπον μοι πα-
ρουσίαζετο, ὅτε μὲν συγκεχυμένον, ὡσεὶ
κεκαλυμμένον ὑπὸ νέφους, ὅτε δὲ λάμπον,
ὡσεὶ περικυκλωμένον ὑπὸ αἴγλης, ἄλλοτε
ὡχρόν μὲ λευκὸν καὶ γυμνὸν κρανίον, μὲ
ὀφθαλμούς κενούς κοιλωμάτων, καὶ μετ' ὀδόν-
τας παραλελυμένους καὶ ἀραιούς. Τέλος, ἀπὸ
τῆς νυκτὸς ἐκείνης δὲν ἐζῆσα. Ἐκαίομην
ὑπὸ παράφρονος ἔρωτος πρὸς ἀγνωστὸν μοι
γυναῖκα, ἠλπίζον πάντοτε καὶ πάντοτε
ἠπατώμην εἰς τὰς ἐλπίδας μου, ἐζηλοτύ-
πουν χωρὶς νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀγνοῶν
δὲ ἀπὸ τίνα νὰ ζηλοτυπῶ, καὶ μὴ τολμῶν
νὰ ὁμολογήσω τοιαύτην τρέλλαν. Καὶ ὁ-
μως ἀπ' αὐτὴν τὴν τρέλλαν κατεδιωκόμην,
ὑπεκαπτόμην καὶ ἐφθινον.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐξήγαγε ἐκ τοῦ θυλα-
κίου ἐπιστολήν.

— Τώρα ὅτε σοὶ διηγήθην τὰ πάντα,

μὲ εἶπε, πᾶρε τὴν ἐπιστολήν ταύτην καὶ
ἀνάγνωσέ την.

Ἐλαβον ταύτην καὶ ἀνέγνων.

«Ἴσω; ἐλησμονήσατε δυστυχῆ γυναῖκα οὐδὲν λησμο-
νήσασι, καὶ ἡ ὅποια ἀποθνήσκει, διότι δὲν δύναται
νὰ λησμονῆσῃ.

«Ὅταν θὰ λάβητε τὴν ἐπιστολήν ταύτην, θὰ ἦμαι
νεκρά. Τότε, ὑπάγετε εἰς τὸ κοιμητήριον Περ-Λασαί,
εἶπατε εἰς τὸν φύλακα νὰ σᾶς δεῖξῃ μεταξὺ τῶν τε-
λευταίων τάφων τὸν φέροντα ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου πλα-
κῆς τὸ ἀπλοῦν ὄνομα Μαρία, καὶ ὅταν φθάσητε εἰς
αὐτόν, γονυπετήσατε καὶ προσευχήθητε».

— Λοιπόν! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντώνιος,
ἔλαβον χθὲς τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, καὶ ὑ-
πῆγον ἐκεῖ σήμερον τὸ πρωί. Ὁ φύλαξ μὲ
ὠδήγησεν εἰς τὸν τάφον, καὶ ἐπὶ δύο ὥρας
ἔμεινα γονυπετής, προσευχόμενος καὶ
κλαίων. Ἐννοεῖς; Ἐκεῖ εὐρίσκειτο ἡ γυνὴ
ἐκείνη! . . . Ἡ φλογερὰ ψυχὴ ἀπέπτη, τὸ
δὲ σῶμα, καταφαγῶθεν ὑπ' αὐτῆς, συνε-
τρίβη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ζηλοτυπίας καὶ
τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος. Εὐρίσκειτο
ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἐζῆσε δὲ καὶ ἀ-
πέθανεν ἀγνωστος δι' ἐμέ. Ἀγνωστος! καὶ
καταλαβούσα εἰς τὴν ζωὴν μου μίαν θέσιν,
ὅπως κατέλαβε μίαν ἐν τῷ τάφῳ. Ἀγνω-
στος! . . . καὶ κλείουσα ἐντὸς τῆς καρδίας
μου ψυχρὸν καὶ ἀψυχον πτώμα, ὅπως εἰ-
σῆλθεν ἐντὸς τοῦ τάφου. Ὡ! γνωρίζεις
τι παρόμοιον τούτου; Γνωρίζεις συμβᾶν
παραδοξότερον τούτου; Τοιουτοτρόπως
οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχω τώρα· δὲν θὰ τὴν
ἐπανεῖδω ποτέ. Καὶ ἂν τὸν τάφον της
σκάψω δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ ἶδω καλὰ τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Καὶ
ὅμως τὴν ἀγαπῶ πάντοτε! Ἐννοεῖς, Ἀ-
λέξανδρε! Τὴν ἀγαπῶ ὡς ἀφρων καὶ εὐ-
θύς θὰ ἐρνευόμην διὰ νὰ τὴν συναντήσω,
ἐὰν δὲν ἐμελλε νὰ μοι μείνῃ ἀγνωστος καὶ
εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὅπως ὑπῆρξε καὶ εἰς
αὐτὸν τὸν κόσμον.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας μοι ἀπέσπασε
τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου, τὴν
ἡσπᾶσθη ἐπικνελημμένως καὶ ἤρξατο νὰ
κλαίῃ ὡς παιδίον.

Τὸν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ μὴ
γνωρίζων τί νὰ τῷ ἀποκριθῶ, ἔκλαυσα καὶ
ἐγὼ μετ' αὐτοῦ.

Γ. Α. Β'ης.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλλίσση

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον 2,20.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΛΙΚΗΣ ΔΕ-ΜΕΡΒΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

MAXIMILIEN PERRIN

Φύλλα προηγουμένα εὐρίσκονται εἰς τὸ γρα-
φεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα
ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ
τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστελλονται δὲ εἰς τὸν αἰτή-
σοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.